

P. Josef Strbák se narodil 25.11.1943 manželům Marii a Petrovi Strbákovým jako nejmladší dítě. Má slovenské kořeny, jeho dědeček pochází z nedaleké Lysé pod Makytou, odkud přišel na Valašsko a usadil se na pasece uprostřed lesů, na pomezí vesnic: Vlachovice, Vysoké Pole, Újezd a Vlachová Lhota. Rodný dům si postavil svépomoci – sám vypaloval cihly z jílu, a tak vzniklo malé hospodářství, kde manželé Strbákoví přivedli na svět sedm dětí: Aničku, která zemřela ve dvou letech, Ludmilu, Aloise, Petra, Marii, Hedviku a nejmladšího Jožku. Za války museli z hospodářství odvádět nemalé dávky, a proto rodina poznala, co je to bída. Častým chozením do vesnic si tatínek přivodil zápal pohrudnice se zápallem plic a k tomu se ještě přidal zápal mozkových blan. Následkem těchto onemocnění ve svých 46 letech umírá. Když odcházel z tohoto světa, byla jeho manželka v pozhnaném stavu, proto i jeho poslední slova zněla: „Neboj se, budeš mít z něho radost, bude knězem!“ a prstem ukázal na její břicho. Nabízí se otázka, jak mohl vůbec vědět, že to bude chlapec?

Malý Jožka pásával krávy, hodně četl, a jak to někdy děti dělávají stavěl si s oblibou oltáře, hrál na pana faráře a zval své kamarády – byl přitom také velkým rošťákem. Základní školu navštěvoval ve Vlachové Lhotě a měšťanku ve Vlachovicích. Jednou si pan učitel nechal zavolat rodiče do školy, a když Jožka přišel následující den do školy, tak se na něj učitel přísně obořil, že si přál zavolat rodiče a ne BABIČKU. Tou babičkou byla jeho maminka, která byla tak upracovaná, že ji učitel pokládal za chlapcovu babičku. Jožku to velmi mrzelo. Gymnázium vychodil ve Valašských Kloboukách a žádná legrace mu nebyla cizí. Do vojny pracoval ve Zbrojovce a vojenských sladech jako mzdový účetní. Základní – dvouletou vojenskou službu nastoupil a absolvoval v Mladé Boleslavi jako dělostřelec. Zde k velkému úžasu vojáků a přísluhovačů STB se přihlásil na studium teologie v Litoměřicích. Po pěti letech studia měl jáhenské svěcení v Litoměřicích, a následně 5. července 1969 v Brně přijal kněžské svěcení. Bylo to u příležitosti významného výročí 1 100 roků od úmrtí sv. Cyrila. Vysokoškolská léta byla poznamenána bolestí, když po prvním roce studia v semináři v roce 1965 umírá jeho maminka. Ztráta milované osoby však nezlomila jeho touhu po kněžství.

Hranice na Moravě se staly jeho prvním kaplanským místem a současně místem, na které rád vzpomínal. Prožil zde radostný úsek svého mladého života, a jak sám o sobě píše: „Má první láska, vychutnal jsem si zde pět let, blbnul jsem s mládeží.“ Z této doby jeho působení se zrodilo duchovní povolání dvou řeholnic a jedné zasvěcené rodiny.

Hať u Hlučína bylo další působiště na jeho cestě a krátce řečeno: „Sedm let na prajzské, polská hranice, velmi mnoho práce, tam jsem se učil farářovat.“ I když bylo hodně práce, mnoho hodin vyučování ve škole, prioritou vždy zůstávala práce s mladými, zakládá schólu, společenství, byla to éra příchodu kytar do kostelů. Dále

vzpomíná: „V období tuhé totality se nám podařilo pověsit *na černo* zvony. Naši žádost o vrácení historického zvonu z roku 1504 zpět do vlasti jsme vykořespondovali s Německem, a když se to dozvěděl církevní tajemník, hned zavěšení zvonu zakázal se slovy: ‚Nesmíte to zavěsit, zvon půjde do muzea *na Hradec do Opavy!*‘, místo tohoto pokynu jsem dal pokyn opačný, okamžitě zvon zavěste, jinak nám ho seberou. Dali jsme se tedy v noci do práce a stihli zavěsit ještě další dva zvony, které byly připravené již dříve. Bylo to tehdy dramatické – v noci při baterce, aby je nikdo neviděl, vždyť byla totalita.“ Otec Josef trnul, co na to řekne tajemník. Ten tehdy prohlásil: „Pane Strbáku, máte štěstí, že krajský tajemník onemocněl, jinak byste letěl.“ Následně pan biskup rozhodl o změně působiště, také z tohoto pohnutého období se zrodila dvě povolání, a to kněžská.

Roku 1981 přichází do *Slušovic*. Je to delikátní prostředí, místo setkání s obrodou církve skrze charismatické hnutí na jedné straně a se zákeřností STB na straně druhé. Lidé se scházeli po domech, modlili se v malých skupinkách, ale i tyto malé skupinky vzbudily zájem totality, poplach STB, která zvyšovala počet hlídek a pomluv. Dokonce namluvili panu biskupovi Vránovi a církevnímu tajemníkovi, že pán Strbák byl dán do Slušovic jen proto, aby potlačil hnutí, ale on místo toho se přidal k nim. Za takovou činnost musí být vyhazov. A stalo se! V prosinci 1981, za třeskuté zimy nastalo stěhování do *Kostelce u Kyjova*. Tehdy se k němu připojila katechetka Mirka, která se mu stala pomocnicí, jak při stěhování, tak i v následném působení

Boží prozřetelnost mu vyměřila sedm let pro Slovácko v období let 1982-89. Staral se o *Kostelec, Žeravice, Ježov, Vlkoš a kapli Čeložnice*. Užil si slováckého veselí a tradic, opravil faru a interiér kostela v Kostelci, zvnějšku kostel ve Vlkoši, začal se zde projevovat jako kněz „opravář a stavitel“. Práce s lidmi byla opět jiná než na předchozích místech, vždy citlivě respektoval mentalitu tohoto kraje. Vykvetlo zde jedno kněžské – řeholní povolání a dar ženatého jáhna – trvalého jáhenství.

Přichází rok 1989, svatořečení Anežky České a sametová revoluce. Na prosbu biskupa Vaňáka nastupuje otec Josef dobrovolně do pohraničí doprovázen jedním tajně vystudovaným knězem s tím, že ho zaučí do pastore. *Javorník, Uhelná, Bernartice, Bílý Potok, Travná a Zálesí*, a navíc starost o komunitu školských sester odsunutých do pohraničí. Pouští se do práce a opět za krátkou dobu stihne dát do pohybu opravu věže v Bernarticích a zvonu, vymalování nádherného poutního gotického kostelíka v Travné. Dílo se podařilo a bylo požehnáno jedním kněžským – řeholním povoláním. Po roce zanechává za sebou tohoto kněze, který toužil zůstat nenápadným řádovým knězem, a vrací se do vnitrozemí.

V září roku 1990 jeho putování směřuje na Hanou. Je to farnost *Brodek u Prostějova*, k níž patřil *Pivín, Dobromilice, Otaslavice a Želeč*. Velkým darem Hané se pro něj stává dobrosrdečné zázemí tamější rodiny kostelníka, užívá zkušenosti, co to znamená

pro kněze, být obklopen dobrými pomocníky. Vypomáhali při hře na varhany, s vedením scholy, zdobením kostela a všeho potřebného. Opravili vnějšek otaslavického kostela a vymalovali interiér kostela v Dobromilicích. Také tady přichází požehnání v podobě jednoho kněžského požehnání studujícího v Římě a jedné řeholnice.

Do tohoto období spadá jedno velmi zajímavé setkání s francouzskou řeholnicí z komunity Blahoslavenství a zvažování touhy žít v komunitě. Rozlišení toho, kterým směrem se vydat, vkládá do modlitby jedné novény s prosbou, ať Pán Bůh rozhodne ústy biskupa. Na konci novény zatelefonoval pan biskup se slovy: „Do Dolan nepůjdeš a přijmi to jako Boží vůli.“ Uvědomil si svoji únavu, stárnutí a vše přijal. Posléze dostal dekret na Hutisko. Tak jeho životní pouť kněze prošla vnitrozemím, Prajskem, opět vnitrozemím, Slovákem, dalším pohraničím a nakonec Valašskem. Poznal zblízka moravský lid, naposled valašský kraj a tady už to znáte.

P. Josef Strbák

Poslední farností otce Josefa bylo Hutisko v období od 5. srpna 1996 až do září roku 2016, když zde působil jako farář. Ve farnosti nadále vypomáhal až do konce, pokud mu to zdraví dovolovalo. Otče Josefe, Pán si Tě povolal na svou vinici v nelehké době. Přijmi naše upřímné poděkování za to, že jsi se snažil naplnit svou životní touhu být knězem a pracovat na svěřené vinici až do okamžiku, kdy si Tě Pán povolal, aby Ti předal slíbenou odměnu.

Poděkování patří také katechetce Mirce, která Tě věrně doprovázela, tak jako Matka Boží doprovázela svého Syna, následovala ho po celý život, na křížové cestě až na Kalvárii. Zanechali jste zde v Hutisku-Solanci, Prostřední Bečvě i okolí nesmazatelnou stopu. Vám oběma patří naše uznání a poděkování. Ať Tě Matka Boží, Panna Maria, s kterou jsi byl tak niterně spojený, doprovodí do věčné radosti.